

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

w sprawie **E. C.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 4 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 4 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 18 kwietnia 2023 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 10 lutego 2023 r., V KO 52/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany E. C. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt: II AKa 338/10, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 lipca 2010 r., sygn. akt IV K 26/09. Argumentację wniosku oparł na tezie o spreparowaniu postępowania karnego i oparciu orzeczeń, które zapadły w tej sprawie na fałszywych zeznaniach, gdyż sędziom i prokuratorom zależało na pozbawieniu go „ojcowizny ziemi”.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 lutego 2023 r., V KO 52/22 odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu Sąd podniósł, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu kodeksowych podstaw wznowieniowych i dotyczy to również zawartych we wniosku twierdzeń o postawieniu go w stan oskarżenia, a następnie skazaniu w celu przejęcia jego ziemi, przy wykorzystaniu fałszywych zeznań świadków. Sąd uznał, że wskazane informacje są zdecydowanie niewystarczające do przyjęcia, iż w zakończonym prawomocnie procesie dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść wyroku (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.). Stwierdził nadto, że do zaktualizowania się tej podstawy wznowieniowej konieczne jest, by czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., był ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wskazanych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub art. 22 k.p.k. Wniosek o wznowienie powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym stwierdzające niemożliwość wydania wyroku skazującego (art. 541 § 1 i 2 k.p.k.).

Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany.

W zażaleniu domagając się oczyszczenia z postawionych mu zarzutów i przypisanego mu przestępstwa zaprezentował tezę o sprokurowaniu sprawy karnej przez Sąd Rejonowy w Kartuzach w porozumieniu z komornikiem działającym przy tym Sądzie w celu sprzedaży jego ziemi oraz ruchomości gospodarskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Skarżący po raz kolejny, tym razem w zażaleniu przedstawia tezę o niesłusznym skazaniu go w spreparowanym procesie karnym, nie odnosząc się w żadnym zakresie do wywodów Sądu pierwszej instancji, które legły u podstaw odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności i nie kwestionując trafności tych wywodów. Tymczasem, zdaniem Sądu Najwyższego, Sąd pierwszej instancji słusznie podniósł, że żadna z okoliczności wskazanych we wniosku nie mieściła się w katalogu kodeksowych podstaw wznowieniowych i w sposób szczegółowy wyjaśnił podstawę prawną

swojego rozumowania oraz trafnie wytknął, że skazany we wniosku nie przedstawił prawomocnego wyroku skazującego choćby za składanie fałszywych zeznań przez świadków. Zatem skoro skarżący nie zakwestionował argumentacji Sądu, która legła u podstaw wydania niekorzystnego dla wnioskodawcy orzeczenia, to dzieląc argumentację Sądu przemawiającą za wydaniem orzeczenia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało uznać zarzut zażalenia za niezasadny. Już tylko na marginesie rozważań podnieść należało, że E. C. został prawomocnie skazany na karę 15 lat pozbawienia wolności za drastyczne zachowania, zakwalifikowane m.in. z art. 197 § 4 k.k., a sądy obu instancji po wydaniu wyroków, sporządziły obszerne, rzetelne uzasadnienia, przy czym wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku został poddany kontroli w związku z wniesieniem kasacji przez obrońcę skazanego, która została oddalona jako oczywiście bezzasadne postanowieniem z dnia 15 marca 2012 r, III KK 244/11.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[SOP]

[ł.n]